

експлуатираше славолубието на дворянството, властолюбието на чиновничеството, нетърпимостта на духовенството, и най-после, стремлението къмъ приобръщение, въ еднаква степенъ свойственно на аристократитъ, бюракратитъ и церковницитъ. На когото не дѣйствували кроткитъ му ласкания, на тогово можало да се наведе спасителенъ страхъ, и най-после, оставали въ запасъ и насилственни мѣрки. Ако отъ нѣкоя провинция ся чувалъ ропотъ, то той мѣквалъ, при стѣпването въ провинцията на нѣкой воененъ отрядъ; ако нѣкой градски магистратъ не на време ся същалъ за неотмѣняемитъ си права, то въ градътъ провождали войска, и магистратътъ ся убѣждавалъ въ това, че правата му съставляватъ анахронизмъ; най-после, парламентскитъ съвѣтници и чиновници, които получавали длѣжноститъ си по наслѣдство не можали да ся замѣстватъ съ други лица, но за това за тяхъ и въобще за всеки чловѣкъ, който изиявявалъ притязание за самостоятелностъ били всекога готови въ неограничено количество за въ гостоприемнитъ кюшета на Бастилия, Венсенската кула и разни други общеполезни учреждения.

Отъ всичкитъ тѣзи и отъ много други средства, Лудвигъ XIV ся ползвалъ съ голѣмо искусство. На положението му завиждали и безуспѣшно подражавали примѣрътъ му, всичкитъ съвременни господари на Европа. Въ продължение на нѣколко десетолѣтия, той стоялъ на такава недостижима височина, на която слухътъ му не е можалъ да ся възмущава нито отъ тиха